

Ελισάβετ Κουκουμάκα

Πνοές από μελάνι

εφηβική λογοτεχνία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Πνοές από μελάνι

Ελισάβετ Κουκουμάκα

1η έκδοση: Θεσσαλονίκη, Μάρτιος 2020

ISBN: 978-618-5271-92-3

Copyright © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Επιμέλεια Έκδοσης: Θάλεια Φωτάκη

Μακέτα Εξωφύλλου: Νάγια Γούγου-Μητροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΤΡ. ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΥ 5, 546 35 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ./Fax: 2310.248272, e-mail: grafima@grafima.com.gr

www.grafima.com.gr ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική ή μερική αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό και ηχογράφησης, ή όπως αλλιώς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Κι όμως, εκεί που λες πως όλα κυλούν ομαλά, όλα είναι φυσιολογικά και έχεις τον πλήρη έλεγχο στη ζωή σου, τότε είναι που έτσι στα ξαφνικά ανατρέπονται τα πάντα. Αντιλαμβάνεσαι πως τόσο καιρό απλώς κοιτούσες μα, δεν έβλεπες. Τα πάντα ήταν στη -φαινομενικά- σωστή θέση τους. Βρίσκεσαι αντιμετώπος με ένα σωρό αναπάντητα ερωτήματα. Έρχονται τα πάνω κάτω και εσύ πρέπει να δράσεις, και μάλιστα γρήγορα.

Ονομάζομαι Κλαίρη. Είμαι μαθήτρια λυκείου, σε ένα μακρινό χωριό και να η ιστορία μου. Μια ιστορία που θα σας κόψει την ανάσα. Αλλά, μη φοβάστε. Αυτά που θα σας διηγηθώ -πάνω κάτω- συμβαίνουν στον καθένα, ακόμη και σε σας. Μόνο που τώρα ήρθε η ώρα να το συνειδητοποιήσετε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η "αποθήκη"

Μέσα Σεπτέμβρη. Τα σχολεία είχαν μόλις ανοίξει και όλα έδειχναν να βαίνουν -σχεδόν- φυσιολογικά. Τι κι αν πηγαίναμε πλέον στο λύκειο; Γυμνάσιο και λύκειο συστεγάζονταν, οπότε η μετάβαση ήταν εύκολη και η προσγείωση ομαλή. Μόνο που ήμασταν οι νεότεροι και μας βασάνιζε η ρετσινιά του «ψάρακα». Η μετατροπή μας σε θύματα είχε κίολας ξεκινήσει. Τη μια κουβαλούσαμε θρανία, την άλλη ξεσκονίζαμε καρέκλες, μοιράζαμε ανακοινώσεις στις τάξεις και φυσικά το πρόγραμμα που δεν έλεγε με τίποτα να οριστικοποιηθεί.

Μία από εκείνες τις ημέρες -καθυστερημένα όπως πάντα- έφτασαν τα καινούρια βιβλία. Όπως ήταν αναμενόμενο οι συμμαθητές μου και εγώ κληθήκαμε

να τα μοιράσουμε. Δεν υπάρχουν λέξεις για να περιγράψω τον πανικό και την κούραση που τα συνόδευε. Βιβλία και βιβλιαράκια. Πράσινα, κόκκινα, κίτρινα και πορτοκαλιά. Βιβλία μαθητή και τετράδια εργασιών. Πρώτο τεύχος, δεύτερο, τρίτο και πάει λέγοντας... Άλλα έφτασαν σε έλλειψη και άλλα σε περίσσειμα. Έτσι λοιπόν, μη ξέροντας τι να κάνουμε τα παραπάνω, ο μαθηματικός μάς είπε να τα πάμε στην "αποθήκη".

Παράλειψή μου! Δεν σας έχω πει τι είναι αυτή η "αποθήκη" και γιατί δεν είναι απλά αποθήκη - χωρίς εισαγωγικά. Πολύ απλά, επειδή κανένας μας δεν ξέρει το γιατί!

Η αλήθεια είναι πως έχουμε άλλες δύο κανονικές αποθήκες, κάτω από τις σκάλες. Τις έχω δει πολλές φορές και τις γνωρίζω αρκετά καλά. Εκεί μέσα -εκτός των άλλων- φυλάνε οι καθηγητές χαρτόνια, μαρκαδόρους, σφουγγάρια, σπασμένα θρανία, φελ-λοπίνακες, εργαλεία, μέχρι και τα καθαριστικά της καθαρίστριας.

Όμως, αυτή η τρίτη, η και καλά "αποθήκη" πάντα αποτελούσε ένα μυστήριο. Βρίσκεται ανάμεσα στο γραφείο του διευθυντή και το γραφείο των καθηγητών. Όσο να πεις δεν είναι και σε κανένα τυχαίο

σημείο για να το κάνεις *χώρο στάθμευσης άχρηστων αντικειμένων*.

Η πόρτα της, ωστόσο, μοιάζει να έχει μείνει σφραγισμένη για χρόνια. Στο χερούλι της οι βίδες έχουν ξελασκάρει, σα να χάλασαν από την κάποτε συχνή χρήση. Το κλειδί της -που πρώτη φορά τότε το είδα, μιας και το κρατούσε καλά φυλαγμένο ο διευθυντής- πρόδιδε παλιά μεγαλεία. Τόσο το μέγεθός του, όσο και το περίτεχνο, παλιομοδίτικο μπρελόκ του έδειχναν πως κάποτε κρατούσε κλειδωμένο κάτι ξεχωριστό και πολύτιμο. Αλλά τι ήταν αυτό, κανείς δεν ήξερε.

Πάνω στην πόρτα υπήρχε μια πινακίδα, μία επιγραφή, που θα μπορούσε να μας διαφωτίσει, αν δεν υπήρχαν ορισμένα τεχνικά προβλημάκια. Πολλά από τα γράμματά της είχαν ξεκολλήσει, και αυτά που είχαν παραμείνει ήταν ξεθωριασμένα και έμοιαζαν να μας κοιτούν κρυφογελώντας κρατώντας καλά το μυστικό τους. Τίποτα δεν ήταν με το μέρος μας... Κανένα στοιχείο δε μας αποκαλυπτόταν. Έτσι, το μυστήριο παρέμενε μυστήριο.

Και για να επιστρέψουμε στα δικά μας, πήραμε όλο το τμήμα τα περισσευούμενα βιβλία και κατευθυνθήκαμε στην "αποθήκη". Για κακή μας τύχη ο διευθυντής έλλειπε από το γραφείο του και έτσι ήταν

αδύνατο να ξεκλειδώσουμε και να μπούμε μέσα.

«Δεν πειράζει, παιδιά μου, θα περιμένουμε να επιστρέψει», είπε ο μαθηματικός.

Εμείς άλλο που δε θέλαμε! Θα περιμέναμε όσο χρειαζόταν, αρκούσε που χάναμε μάθημα.

Μα, η ώρα περνούσε, και περνούσε, και ο διευθυντής δεν έλεγε να φανεί. Τότε ακούστηκε ο πιο ευχάριστος ήχος όλων των μαθητών παγκοσμίως: το κουδούνι του διαλείμματος! Και ξαφνικά, μέσα σε δύο δευτερόλεπτα είχαν όλοι εξαφανιστεί από μπροστά μου, λες και τηλεμεταφέρθηκαν με μιας στην αυλή!

Τσιρίδες και ποδοβολητά γέμισαν το χώρο. Εγώ, που έμεινα σαν μαγεμένη να χάσκω με ορθάνοιχτο στόμα, χωρίς να προλάβω να αντιδράσω, μετά βίας άκουσα τον μαθηματικό να μου λέει:

«Πάω μια στιγμή στο γραφείο. Εσύ έχει το νου σου μήπως εμφανιστεί ο διευθυντής».

Και τότε, γυρνώντας το βλέμμα μου στην πόρτα της "αποθήκης" αντίκρισα το μόνο πράγμα που δεν περίμενα να αντικρίσω: το κλειδί! Απίστευτο! Πώς βρέθηκε το κλειδί εδώ; Μα, τόση ώρα, τόσα ζευγάρια μάτια πώς δεν το είδαμε;

Αυτό, σα να με κορόιδευε, σα να με περιέπαιζε, κουνιόταν δεξιά αριστερά προκαλώντας με να το

γυρίσω και να ανοίξω. Και εγώ, σαν υπνωτισμένη από ώρα, δεν μπόρεσα να αντισταθώ – τι μεγάλο λάθος! Άπλωσα το χέρι μου αργά και σταθερά, το έπιασα και έκανα να ξεκλειδώσω.

Μα, η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη και μάλιστα από μέσα άκουγα φωνές. Κοντοστάθηκα. Κάποιος ήταν μέσα, ή μάλλον κάποιοι. Δεν έπρεπε να μπω.

Κόλλησα το αυτί μου στην πόρτα να ακούσω ποιοι ήταν και τι λένε. Δυσκολεύτηκα. Οι φωνές πολλές και ανάκατες. Και τότε, ανάμεσα στις ομιλίες άκουσα το όνομά μου. Μιλούσαν για μένα. Με καλούσαν να μπω, να πάω κοντά τους.

Δεν μπόρεσα να σταματήσω. Η λογική μου είχε παραλύσει. Έκανα ό, τι με πρόσταξαν. Μπήκα.

